Jivo Härkönen

Laululoi aunukselazil

WIIBURIS 1921

LAULULOI AUNUKSELAZIL

LAULETTAVIE DA SANELDAVIE HEIMOKANZAN
LAULULOI DA RUNOLOI AUNUKSEN KIELEL

KIÄNDÄNNYH DA SOBEVUTELLUH

IIVO HÄRKÖNEN

PAINATTANNUH
KARJALAN KANSALAISLIITON ITÄ-KARJALAN KOMITEA
WIIBURIS 1921

AUNUKSELAZEN LAULU.

(*J. H. Erkko:* Kansalaislaulu.)

Olet mua, oma armas, ah, Aunuksen mua,
tšomin, kaunehin kaikis mais —
joga n'iemykkäzeh, joga suarukkazeh
kod'i kuldane tänne kui sais!

Kod'ikuldazen ymbäril kuuldajat veit,
kalarandazet, peldozet, muut —
da kui kuuldas mis kummat Aunuksenmuan,
eri zuakkunat siel sanos suut!

Olis kuuldavat vielgi ne kummembat,
kuin ne sielgi jo liikahti kai,
kuin ne augei jo hauvat da haudaizis
igihauvattu ilmoil jo sai.

Kuin se kanzane pien'i da haudunuh nois
igiaigazis itkuizis,
kuin se nouzi da ratkoi jo rengahat pois
igiruastajis raudaizis!

Da kulleh se kuohkaa nyt nuoruuttah
kuin se lepsaa da lennättelöö —
igipäivăzen vuotetun innossah
ilokyyn'eldă vierettelöö.

Da sendăh nyt kai yläh, yhtennă nyt,
oman onnen nyt valvondah!
Yhen tyhjän työ igimerkkizet lyö
omah muah, kogo muailmah!

KARJALAZIEN LAULU.

(*P. J. Hannikainen:* Karjalaisten laulu).

Sugumail näil suomelaisten
oisko muada toista mis,
kuin on randa karjalaisten
karjalaizis lauluizis?
Laulunna sen lahtet läikkää,
ailahinna ualdozet,
rigiet ritškaa, rand'iet räikkää,
igihongat huoguzet!

Perindönnä laulun juuret
meil jo loittuo juonnuttih,
konza kai nua toimet suuret
laulun voimal laiteldih,
konza meijän korven rannoil
miehet suuret meiskaroi,
nuod'ivoloil, kuuzien kannoil
ainavozie abrikoi.

Da se vielgi vieröö maineh,
kuuluu kumma halgi muan,
kui se laulun, hengen aineh
luonnon voiman voitti tuan,
kui se seppä t'iedoin'iekka
moizet tšuudomyllyt loi,
iški indomiehen miekka,
Lemmingäizet leigamoi!.

Ei meil suurie rikkahuksie
eigä liigoi hyvyzie,
vain on laulun rakkahuksie
aivan meren syvyzie,
eigä n'iidä panna hallat
eigä vilut vihaizet,
eigä vainomiehen vallat,
eigä iške rageheti

Jo on kanza Karjalangi
monet kovat koitelluh,
vainon päivän vaigeimbangi
iškut, tuskat tundennuh,
sordunnuh jo sodah, voinah,
itkuh igiaigazeh —
noussuh, piässyh nois on toinah,
parembaizeh päiväizeh!

Eigä meil tua laulun mahti
mene ragoh muan, ei puun,
räikkää randa, laulaa lahti,
ainos virdeh vedää suun,
olgah surun suuren huol'i,
olgah ilon remahtus,
ainos läikkää laulun puol'i,
kandelehen kajahtus!

Muga: konza kod'ipuolta
surut suuret akistaa,
sillos laulu helkkää huolda,
hil'l'embäizeh himajaa.
Vain kui päivä parembaine
nouzoo Suomen n'iemen piäl,
sillos kannel karjalaine
helakambah helkkää tiäl!

KEZÄPÄIVÄINE KARJALAN MÄJEL.

(*Z. Topelius:* Kesäpäivä Kangasalla.)

Puun oksaizel ylimbäizel
mäjel Karjalan kaikerran mie,
mih kiännyn, mih silmän'i siirdyy,
vein selgie vain vienoizie;
tuol Luadogan veit, tuol loittuo
veit toizet ne vierähtelöö,
tuol Siämjärven kuldazet rannat
kera hiekkazien kiltšettelöö!

Da kiänny hos kunne, sie kiänny —
kuin taivahan silmäizet
salojärvyöt ne suat tšomat läikkyy,
Vieljärvet, oi, vilvakkazet;
da suarie, da suarie, da n'iemie,
da lahtiloi, pohjukkoi,
en t'iijä, kuin kiittiä, kuin laittua,
kuin laulua, kuin lauzuo, en voi! — —

Mie vain olen lindune pien'i,
en piäze mie taivoizih,
ei siiben'i kanna, ei t'ien'i
vie pilvyzih piälimäzih;
jos veizi, jos voizi, ah, sinne
luoks Luojani liidelizin,
da siel, Hänen jalgazien juures,
nenga laulazin, kaikerdazin:

Oi taivahan pyhä Herra,
sie kaiken, oi, luad'ija, sie,
voi kuin sinä kauneheks luajit
tämän muan, midä kierdelen miel
Voi, kuin sinun Aunus on armas,
kuin Karjala korgie on, ah,
pyhä Luoja, sie rakkahus anna
tädä ainos, oi, armastamahl

HONGAZIEN KESKES.

(*Yrjö Koskinen:* Suomen salossa.)

Hongazien keskel tual mökkine seizoo,
Suomen da Karjalan kangahil tual,
hongazien keskes nua lambizet läikkää,
lambizet armahal Aunuksen mual.
Hoi tu-ru-tu-ru-tua,
hoi tu-ru-tu-ru-tua,
laulaa miun lauhakka Aunuksen mua!

Vain kägö kuldaine kulleh se kukkuu,
kuldazen helevyttä helkyttää!
Paimoimba soitto se vuarazil vastuav,
kuin syväinpohjazeh tšylkyttää!
Hoi tu-ru-tu-ru-tua j. n. e.

Vain oma hengibä heis helävöittšöö,
hongazien huoguzis, lauluzis, muus.
Ah, itše iändä en kieldiä jo jaksa,
ah, itšel torvi jo tuohine suus!
Hoi tu-ru-tu-ru-tuu,
hoi tu-ru-tu-ru-tuu,
soittaa jo miun oma torvi da suu!

SAVOLAZEN LAULU.

(*A. Oksanen:* Savolaisen laulu.)

Miul nouzoo mieleh angieh nyt
tua armas Savon mua.
Sen kanza äijäl kärzinnyt,
vain ozah oigieh tyydynnyt,
tua armas, kal'l'is mua.

Sen mäjet kuin on korgiezet,
kuin vuarat lošnijat,
kuin lagiepaikat lauhkiezet
da lehon rannat leppiezet
da vilun vilvakat!

Da salot kuin on sin'izet,
puut kulleh tuuhakat,
da hongien vanhoin ladvaizet
kuin ollah igihuoguizet,
da tuulet lauhakat.

Da mispä tähtet tuikkajat
tual koval pakkazel
da Lapin valgiet suihkajat
mug' ollah tšomat, kirkkahat
kuin Savon taivozel?

Vain yhtä viel mie muistelen,
sen suihke tšomembi,
se silmä Savon tyttären,
mih itše taivas tuikkehen
sin'izen siirdeli!

Ei, emmö liijaks leyhkä myö,
sanommo kuitengi:
muut elgiä liijaks nagrua työ,
meil olloh hoikembaine vyö,
jos näittö keyhäksi!

Ah, moneh kerdah keldaine
se peldo kazvoi teil,
vain meijän huuhta hallaine
jäi vihamiehen jalgoih se,
da tuhkat jäi vain meil.

Da moneh kerdah muudagi
se soda sordi, löi,
kui kuadoi naizet, lapsetki
da sinne mendih miehetki, —
muut rauhan leibiä söi!

Da sendäh kui ois kiel'i heil
da vastais vanhat puut,
da nägö mual da silmä veil,
da vuarat vanhat vastais meil
da salot, salinen suut —

n'i n'iistäbä tua mon'igi
vois hyvin virkkua tuan:
»Täs Savon kanza koitteli,
da joga voinan voitteli
eis tämän keyhän muan!»

Da sendäh muud' en t'iijä mie,
en tuada parembua,
en korgiembazie kumbuzie
muus kaikes, min loit Luoja sie,
kuin armas Savonmual

HÄMEHLÄZEN LAULU.

(*J. H. Erkko:* Hämäläisen laulu.)

Mua kai miul Suomi kaunehin,
vain Hämeh siitki kallehin!
Sen t'iedänengö verdasta,
muan hyvyös mon'inkerdasta,
kuin Hämeh, armas mua!

Kuin leppiet notkon lehtoizet
da linnun laulupehkoizet!
Da marjikkahie kangahie
niid' en voi mieles suaha mie.
Oi, Hämeh, kal'lis mua!

Da pellot miittyöt vil'l'avat,
da kosket päiväs paistajat!
Da tuhandet sen tuomikot
da nurmet, lodmat, louhikot —
mis niijen verdasta?

Da taivas kulleh korgenoo,
da ildatähti loisteloo!
Da ruskot, illan tšiiruzet
kuin ollah kullan viiruzet,
da talvet lauhakat!

Da neitšykäistä moista mis
mie löyvän kassan kandajis,
kuin kuldatukka Hämehen,
tuan lagiezen da lembiezen,
da sin'isilmä sen?

Da kanzua kus, mis löydänen,
mie tyynembiä kuin Hämehen,
da tazasembua, lauhkiempua?
Ei adraldah pois astu tua,
ei polle arvuodah!

Da sendäh, mies mis tarvitah,
muan eis jo vaikka kuolemah,
on urhozie, on ukkozie,
on nuorembie, on vanhembie,
on toimeh tarttujua!

OMA ARVO.

(*Jaakko Juteini:* Suomalaisten arvo.)

Arvohai se meilgi lienöö
omas muas täs armahas,
vaikka halla vil'l'an vienöö,
tyhjä liikkuu lippahas.
Elo kazvaa kyndäjäizel,
arvo toimen täyttäjäizel!
Frallalalalalalallaa.

Da kui poiga aunukslaine
häingi lähtöö liikkehel,
jo tua korbi kol'l'akkaine
kuaduu suurel rutškehel.
Häin on lauhkie, lauhakkaine,
toven toimis roihakkainel
Frallala . . .

Wain jo opin dorogoilgi
Aunukses on astujie,
kandelehil, laululoilgi
laulajie da soittajie.
Valgevus on vierähtännyh,
hengi oigie helkähtännyh.
Frallala . . .

A tua meijän armahaine,
neitšykäine Aunuksen,
kuin on silmä kiirakkaine,
kuin on rožat ruskiet sen!
Hänel luondo laulajaine,
syväin hellä, hiilavaine!
Frallala . . .

VÄINÄMÖZEN LAPSET.

(*Arvi Jännes:* Väinölän lapset.)

Katšo, Suomen tual suvirannoil
da Luadogal tiäl rajupiät,
da Suomen toizil kannoil
mis virdoi, mis vuaroi niät;
ne pilkotah Suomie suurda
da ruastetah rahvahie sen,
ne katkotah Sambozen juurda,
sid' yhteh ei liitä n'i ken.

Ah, kai lähizimbätki zvuatut
eri t'iedä vain kulgietah,
kuin kasket muah samah ruatut,
min rand'iet vain korbevutah;
vähäl vain Aunus jotta ei tunne,
kus Vepsäine vierähtelöö,
da t'iedäägö Karjala, kunne
Viro laivazie viilettelööl

Vain vielhäi yksi on taivas
da end'izet merkkizet sen,
da vielhäi seukkuzien taivas
on varppehet Väinämözen,
ah, vielhäi vuarazien harjoil
savut tuttavat tubrahteloo,
yks maguhai muangi on marjoil,
yhet ualdozet ailahteloo!

Da vanhoin merkkilöin iänet
midä huastetah, laulellah?
»Sie jällel kaikkie jiänet,
jos merkit vain huonostutah,
jos et sie verry jo vel'l'iks,
vezis piälittši sildoi jo viä,
jos heity et heimoloiks hel'l'iks,
igäh et sie huondesta niäl»

SUOMEN LAULU.

(E. von Qvanten.)

Kuule, kulleh iänet vienot
helkähtelläh, zruunat hienot —
mi on laulu tua?
Kuule, hongat humahtellah,
järvet, kosket kuohahtellah —
Suomen laulu tua!

Kattšo, jiät kuin lähtöö, läikkää,
päivän paistos kylmäs väikkää —
mi on laulu tua?
Da kuin ilmoil paukkujaizil
tähtet lendää taivahaizil —
Suomen laulu tua!

Ah, kuin kukat kumarrellah,
jovet juosta juovutellah —
mi on laulu tuo?
Jo nua metšän vuarazetki
loimahtellah loittozetki —
Suomen laulu tua!

Kaikkiel, kaikkiel iänet soittaa,
joga paikas mielet voittaa
uuzi laulu tua!
Da kui syväin sinulleski,
kuule tuskas viimizeski
Suomen laulu tua!

SYNNYNDÄMUAL.

(*Paavo Cajander:* Maljan esitys isänmaalle.)

Yks voima se rinnas on sammumatoin,
se auttaja tuskas da painos.
Se tuttava ongo vain tundematoin?
Vain mieldä se polttaa ainos.
Ukoniškunna rinnan se suav palamah,
se taivahas tulluh on, huastellah,
da synnyndämua sen on n'imi!

Se ainavo sana se synnyndämuan
vei tuattozet kuoleman t'eilgi,
vei keskeh tuskan da turmazen suan,
da siit elo, valgevus meilgi!
Da rauhan töis rakas, kal'l'is se on,
mi kautta yön, kiven, kal'l'ivon
vabahuoh lavun armahan näyttää!

Da nenga olgah, oi, ainos täs muas,
muga tuogah se uskuo uutta,
da induo uutta, kui turmazet tuas
uutt' uhkatah onnettomuutta!
Da kuolla ni konza ei mua tämä sua!
Eläkkäh, ylekkäh tämä ainavo mua!
Eläkkäh oma armahin Suomi!

TUATON VALDA.

(*A. Oksanen:* Suomen valta.)

Nouze, riendä, tuatoin kieli,
korgiel, leviel lennätä!
Tuatoin kieli, tuatoin mieli,
n'iis vet meil on eländä!
N'iidä vet kui meil ei oizi,
mis ois, mis ois meijän mua?
Nouze, riendä, tuatoin kieli,
korgiel, leviel lendoh sua!

Tuatoi vet täs adrah tarttui,
tuatoi ruadoi tämän muan,
hänen kylvös kagra karttui,
mie vain hänen jälgie ruan.
Kenbö sendäh muu täs voinoh
tädä muada juohattua?
Da tuas laulut, virret soinoh:
Nouse, riendä tuatoin mua!

Karjalaine, suomelaine
täs on yksin kestännyh,
häinbä, kaiken kandajaine,
n'ällät, turmat estännyh.
Häinbä sendäh yksin käygäh
tädä hald'ivoittšemah,
ižändäksi ennättäygäh
omua randua ruadamah!

Iän'isjärvi, Kuudamlahti,
Luadokkaine, Suijun suu —
silbö mual ken muu ois vahti,
sil ken valdua kandas muu?
Sil mual siun vain, siun on mahti,
kun'i noussoh Luojan kuu!
Iän'isjärvi, Kuudamlahti —
soitelgah nyt syväin, suu!

SUKSIMIEHIEN LAULU.

(*Suonio:* Suksimiesten laulu.)

Yläh, Suomen poijat nuoret.
ullos sukset survakkua!
Lumi peittää lagiet, vuoret,
hyv' on meijän luikuttua!
Jalga potkie,
suksi notkie,
hyvät meil on kumbaizet.

Heräi tuuli tuttavaine,
lehahtih jo lendämäh.
Ullos, suksi sujakkaine,
lähetähpäs kiistämäh!
Koitellahpas,
voitellahpas,
eigö tuulda tavattas!

Kod'i kondivoizen tuos on,
sidä kohti pidämäh!
Havuloin al, korbisuos on
käynyh ukko lebiämäh.
Kuules, urmie,
liigoi surmie
tuldih täs jo liikkumah!

Kohahteloo kobrazilleh
metšän mezikämmenyt.
Ruvetahpas voittozilleh,
täs on tovet täyvet nyt!
Da mi rutške,
hammaslutške
kohahtellen korves käy!

Jo on karhu kuadunuhki,
keijäs sattui ryndähäh.
Ukko rukka uubunuhki
uneh pitkäh, sigeimbäh.
Hal'oveikkua,
kuberkeikkua
ukko kod'ih suatetah! —

Da kui verivainolaine
meijän rannoil riennättää,
sillos sual'is toizenlaine,
veikot, meidä hiihättää!
Kädeh sauvat,
toizeh rauvat
teräväizet temmakkua!

Da jo kebieh kellahtannoh,
ken tua meidä vastah sai!
Pagozalgi painaldannoh,
kai on meijän käzis, kai!
Da jo varmas
suojas armas
kohta on kai kod'imua!

SODAMARŠŠI.

(*A. Oksanen:* Sotamarssi.)

Syttynnyh on soda, voina,
vihat kai on valloillah,
ilmat ukon iškuloina,
tulgua, tulgua kattšomah!
Ravahtakkua, pohjolaizet,
käygiä, nouskua, karjalaizet,
siegi Hämeh, Savo sie,
vihamiestä kohti piel
Meijän iänet yös nyt räikkää,
meijän valda tiäl nyt ois,
meijän vuarat mätškää, mäikkää:
vihoin viimein vieras pois!

Laukku selgäh, jalga sukseh,
tulikeppi olgapiäl,
oman rannan raivavukseh
kai, kel olloh hengi tiäl!
Ravahtakkua, pohjolaizet . . .

Meijän tiäl on nurmet, pellot,
meijän lehtot, lahtien suut,
meijän karjan kalkkaa kellot,
meijän muada ei sua muut!
Ravahtakkua . . .

Da kui voina kulgoo, voittaa,
flagut liijat liehkaa tiäl,
terväh vuarat vastuav, soittaa:
jo on voina voiton piäl!
Ravahtakkua . . .

Marrši piäl, lyö, rauval anna,
vihoin viimein: iške, lyö!
Riendä, riendä; takkua kanna:
liijan pitkäks painui yö!
Ravahtakkua, pohjolaizet,
käygiä, nouskua, karjalaizet,
siegi Hämeh, Savo sie,
vihamiestä kohti pie!
Meijän iänet yös nyt räikkää,
meijän valda tiäl nyt ois,
meijän vuarat mätškää, mäikkää:
vihoin viimein vieras pois!

SUOMELAZIEN MARŠŠI.

(*J. L. Runeberg:* Porilaisten marssi.)

Poijat kanzan urhakan,
mi Pol'skoil, N'emskoil, Ingermanskoil, omal mualgi verda vuodi,
viel on verda voittajan
siun suon'ilois da vastustusta vierahan!
Pois, pois d'ielot lauhakat!
Jo tulda tuikkaa, vongeh käy da turman butkes tuiškaa luod'i!
lelleh, miehet urmakat!
Ei tuatot ennen oldu meidä huonombat!
Ah, n'imen myö

vet parembaizen suammo!
Iške da lyö,
jo vihamiehen kuammo!
Ielleh, ielleh, lendäkkiä!
Ken tuatot muistaa, häin ei jällel joukos jiä!
Voiton kui suammo, vaivat juammo,
uudeh jo kižah kiihtää flagut liehkajat.
Ielleh, työ revinnyöt da rakkahat!
Teis liehkaa meijän mennyöt voitot suurembat!

Suomi, Aunus, kod'imua,
et veren vuodamatta en'iä jouvu vihamiehen al sie,
eigä en'iä tulle tua,
kui vabahuon da hyvän elon hylgiäv mua!
Kuolla voijah viimein myö,
vain igiä kaikkie pajeta ei, kumarduo da itkie, palzie!
Kuolla žuutkimatoin työ,
vain sendäh sih, kui iguzeks sai itku da yö!
Ah, sabelih
da vastah vainon'iekkua!
Korgiembazih
käi häin, ken kandoi miekkua!
Ielleh, ielleh, veikkozet,
on atkalambat, kallehembat aigazet!
Suojelemah jo omua hiekkua,
harvettih ennengi ne joukot urmakat.
Ielleh, nyt ielleh, liput liehkajat!
Täs seizoo, Aunus, Suomi, henges vardoittšijat!

SODAMIEHEN POIGA.

(*J. L. Runeberg:* Sotilaspoika.)

Ah, tuatto miun, häin sodamies da nuori, kaun'is häi,
da viijentoista vanhanna käi sodah, sinne jäi.
Da mainehes da maineheh,
da ilol itkuh, tuskaizeh
da tuleh, vereh viimizeh
häi ainos, armas, käi!

Laps olin, kui häi lähti pois, kui loppui rauha muan,
vain astundan sen armahan mie ainos muistan tuan,
da hatun, sullat viuhkajat
da rožat tuulen puahtamat
da kulmakarvat korhakat —
ne ainos mieleh suan!

Da terväh, kui vain marššimah se sodajoukko sai,
jo kuulin, kuin ol' urhie häi, sai kun'n'ivoizet kai.
Jo briäškän sai, ah, armas häi,
toizengi terväh jälgehpäi.
Da minun mieles duumat käi:
»Vot häi, ken sinne sai!»

Da talvi lähti, suli jiät, sai kevätpäivät nua,
jo kuulin: kun'n'ivoizih noih miun kuadui tuatto tua!
Da mih mie painuin duumaizih,
mih hyvih mielih, tuskaizih!
Vain muamo sordui itkuizih,
da hänen peri mua! — —

Mie keyhä olen, tyhjä nyt, miul kod'ie, konduo ei,
koin, konnun, kaiken kavotin, kui tuatoin Tuon'i vei.
Vain itkemähkö ruvennen?
Mie suurembakse kazvanen!
Da poiga moizen tuattozen
se hukkah jouvu ei!

Kui viizitoista vuotta vain mie kerran täydeh
suan,
käyn samah sodah, kuolemah eis tämän keyhän muan!
Da mis tua voina vaigein lie,
sih käy en mielin haigein mie;
mih kohtah ennen tuatto sie,
sih miegi, poiga, suan!

OMA MUA.

(*J. L. Runeberg:* Maamme.)

Oi mua, sie tuatoin, muamoin mua
tiäl kylmäs pohjazes;
ei notkelmua, ei nouzelmua,
ei lahtie, randua lauhkiembua
kuin kod'imuas täs kuldazes,
muas tuaton kallehes!

Kuin keyhä olet, tyhjä sie,
ei kiillä tanderet,
et viätä suurie vierahie;
vain kallehimbaks kiitän mie;
siun salot, suaret, manderet
meis kulda-uardehet!

Ah, igikosket kuohakat
da virrat viuhkajat,
da hongien vanhoin huojundat,
da tähtiyöhyöt kirkkahat —
nua läikkäjät da lauhakat
meis kullan kuuldajat!

Ah, täshäi adral, astalal
mua tuatot telmettih,
täs itkendäl da laulandal,
yöl, päiväl, pimiel, valgiembal,
täs tuskaizet nua tunnettih
da kurjuot kärzittih!

Da ken ne kurjuot kuvahtua
voi tämän kanzaizen,
kui voinan jallois vongui mua,
da halla n'ällän kandoi tua;
da kanzan veren kallehen
ken mittais kaiken sen?

Täs, täs on veri vuodannuh
eis meijän kurjiengi,
täs iluodah on laulannuh,
täs huonovuttah huogualluh
tua kanza, meidä vanhembi
ken meidä souvatti!

Da tiälhäi nyt on lauhagi
da tiälhäi eliä voin,
mi tuska, kurjus, tullohki,
tiäl, tiäl on tuatto, muamon'i —
da tuatotoin da muamotoin
se eigö ozatoin?

Da täs, vet täs on tämä mua,
se eigö lähil täs?
Myö emmögö voi ozuttua
da sanuo: ongo vieras tua,
da eigö kaikes eländäs
se ole lähimbäs?

Da vaikka kuldapilviläih
hot meidä viedäski,
iguizih iloläikyndöih,
mis aig' ei tuskih, itkendöih,
n'i kod'izeh täh kurjangi
ois halu kuitengi!

Ah, toven, laulun kod'imua,
mua tuhatjärvine,
ei kylläl sinun kiittiä sua,
kui kaiken sinul andaa tua,
kui ilon, turvan andaa se
mua kal'l'is, kuldaine!

Da sendäh kerran korvestah
se nouzoo, kal'l'is mua,
kui syväin meilgi palamah
suav vel'l'ien kera rinnakkah —
kui meid' ei rajat ruasta, jua,
kui yks on kal'l'is mua!

KIBUNAT.

(*A. Oksanen:* Säkenet.)

Sygyzyine syngie ilda
kattaa kylän, linnaizen,
kohahtellen kuusen huogu
vastuav iäneh ualdoizen.

Kuuzien al siel seizoo suojus.
Sebä kattotorvestah
sukkelaizeh suoldeloobi
kibunaizie kiilumah.

Kibunat ne kirmahtellen
tuulen kobris tanssitah,
heloitellah hetken aiga,
tuikahtetah, sammutah.

Lämmitystä n'iis ei lähte,
valgene ei vaigie yö.
Vain ne kerrotah, kuin ainos
al siel ahkeraine työ!

Kajahtajal kalkutuksel
seppä raudua kuonnuttaa,
puhaldajal puuskutuksel
tuasten tulda tubruttaa.

Kibunoi tuas uuzi parvi
lendää yöhyöh kol'l'akkah.
Kylän lapset seisahtutah
tuah kuin kummua kattšomah.

Kibunal ei pitkä lendo
ole ilmamatkallah.
Tulen vain suav syttymäh se
paikkah tulenottajah.

Da sie laulun'igi, lendä,
kibunanna kiijä muas,
nuorie mielie nostattele,
sytyttele, sammu tuas!

Kembä t'iezi, laulun innon
uuven saizit uhkumah,
syväinpohjih suomelaisten,
Aunuksehki atkalah!

SYGYZYDUUMIE.

(*A. Oksanen:* Syksytoiveita.)

Poispäin, pois yhä painuu päivä da yö yhä yldyy,
lehti jo kellastuu, härmä jo kattaa muan,
talvieba t'iedää tua täviloingi da telkkien lähtö —
onnekkahat, al pois piästäh jo kylmän da yön!

Embä mie yhtelläh suruh suureh da vaigeimbah langie,
tyhjäh mennyh se ei tua kezäaigane työ:
ah, kevot pellol ne seistah da puurnut on täyzinnä aitois,
karjan'i kylläine tua liäväzes möngähtelöö;
min pan'in peldozeh siemendä, sielbä se muas pyhäs kestää,
sielbä se ei mene pois, vaikka nyt mullakse suav.
Ah, suvi uuzi kui kirkasteloo elosmaida, se nouzoo
uudenna vil'l'anna tuas tanderis taivahih päin!

Ristittyhengi, ah, nengaba siungi on kohtas da luadus.
Surra siun tarvitše ei, vaikka sie vanhakse suat!
Vaikkaba valgie tua lumi parran da piängi jo peittää,
verkembin suonet jo lyöv, jalga jo horjahteloo.
Nuorembanna da vahvembanna sie ruavoit da reuhtoit,
jälgibä kaun'is jäi, jäi itšel, tuattoski mual,
jäi omal mualles tua jälgi da jiähäh nua armahat lapset,
kel hyvät oppizet sie aigaizeh annoit jo kai.
Ah, itše kuolet sie, käjet, jalgazet haudah jo pannah,
hengibä kuolematoin kuole n'i konza se ei!
Vain elo uuzi kui suabi da kirkasteloo elos maida,
uudenna hengennä sie nouzet jo taivahih päin!

RUNONKERIÄJÄ.

(*A. Oksanen:* Runonkerääjä.)

Mie lähtin loitos Karjalah
luajindua laulun oppimah,
da matkain äijän maida, soida,
da äijän saingi laululoida.

Vain mikse lähtin matkoih noih,
ei abuo n'iis miun n'eroloih!
Sain virttä laukut viijet, kuuvet,
ei synny laulut omat, uuvet.

No, seitšentoistavuod'ine
miul tuli vastah n'eidoine,
häin kulleh, armas, nagrahteli,
da helakkaizeh punoitteli!

Da vaikk' en paista malttanuh,
ei häingi midäi virkkannuh.
Häi minuh loi vain silmät tummat —
sai mieleh ailahtukset kummat!

Ne ailahtukset abiezet
kuin armahat, kuin sybiezet,
kuin syvimbie jo liikuteldih
da jäidä, halloi sulateldih!

En lähte en'iä Karlajah
mie laulun'eruo oppimah!
Jo laululoi mies tämä luad'ii,
Yöt, päivät edo d'ielo vuad'ii!

KONZA POHJOLAN NÄHTÄ SUAN?

(*Yrjö Koskinen:* Milloin Pohjolan nähdä saan?)

Luondo paukkaja Pohjan muan!
Konza nähtä mie tuas siun suan?
Suanengo kirkkahal tual kezäyöhyöl,
vaigo kui lämbimäl läikeh-vyöhyöl
kierdää päiväne taivozen tuan?
Vaigo läikkehis Pohjolan vezien,
kaikis kuuldozis kuldakezien,
jott' unet armahat todeh suan? —
Konza Pohjolan nähnen tuan?

Onhain nytki siun kumbuizet
yhtä jyhkiet da kaunehet!
Vielähäi kosketki kuohahtelloo,
virrat viuhkajat pauhahtelloo,
halgonoo uurdehie halgi muan?
Meretki eigö ne siel viel loiška,
vastah kal'l'ivorandoi roiška?
Engöhäi kuulle vain ärjehtä tuan? —
Konza Pohjolan nähtä suan?

Talvizen muailman mahtavus,
lumizen muan igikaunehus,
seizojat metšät da sangiet salot,
Lapin valgein vaihtujat palot,
eigö ne nuagi luonduo muan?
Eigö ne kai ole liikkumatta,
kanza pystys da kuadumatta
kai tämän urmakan Pohjan muan? —
Konza Pohjolan nähtä suan?

Kanza yrmie, mi ennengi
miehen mittazet täytteli,
vuarat hiihteli, kyndi merdä,
eigö yhtä viel kal'l'ista verdä,
kai hyvin kohtat kanzan tuan? —
Eigö vielägi vuaran t'eis se
andane hengie muan oman eis se,
eis oman, armahan tuaton muan? —
Konza Pohjolan nähtä suan?

KAIBAVO.

(*Kallio:* Oma maa.)

Ah, ozakas, ylen onnekas häi, ken tuattoloin mualdah
nuorenna joudunnuh ei, kui oza miun oma vei!
Ei hänen kui minun nyt pidäs taivasta vastah n'urguo.
Vain minä täyveldäh täytyn jo hengähtämäh.
Ainos, kui muistan sen yön, kuna rakkahil randazil lähtin,
kyyn'elet silmäizih kerdyy jo kuivaizih.
Ei minun mieles, ei igäpäiväh ne muat, elot mennä,
mis minä liigaizet kuulin ne lauluizet.
Sielbö ne, siel oli miehet da sielbö ne vast' oli laulut,
poigazet karhuizie kuadeli murmettajie.
Kylmäzet talvizet siät, Lapin valgeida taivahat täyvet,
kaunehet, kiirakkazet kuin zor'at kuldaizet.

Voi työ pohjozet yöt, läbi yön kuin päiväne paistaa.
kattšeloo kuldaizih järvyžih kiltshettäjih.
Teijän kui keskeh da luo Oza armas se viel minun
suattas,
tundizin salmen da muun, taivahan tähten da kuun!
Sielbö miun kaibavo on, siel kai minun mennehet
mielyöt,
sinne miun t'ietton'i häi, kai omat ystävät jäi.
Äijäl kiitelgäh elospaikkazie muut hyvin toizie,
kaunehis kaunehin tua miul oma synnyndämua!

KARJALA.

(Arvi Jännes.)

Kus uallot Luadogan vuorih lyöv,
kus Imatran veit rajut raugei,
kus Pieline vuaroin juurie syöv,
siit muas miun silmän'i augei,
siel kižain lapsenna järven rannoil,
siel muatah tuatton'i kuuzikon kannoil,
siel, sielbä rindan'i syttyjä, ah,
sai lembehki leimahtamah!

Siel rahvas se sitkie, ah, sitkie on,
kuin vuahterin ladva nuori,
se kylläl vet suanuh jo itkie on,
vain vahva vet on kuin vuori,
se orjanna olluh on ounahan herran,
se vaivua nähnyt on toizen verran
kuin vel'l'et muut, — mut murdumatoin
viel leikkižä on, surutoin!

Se soittaa viel yhä kanneldah,
midä lapsenna ainos kuulin,
da tuattoloin vanhoin laulelujah
viel viälläldelöö homeh-huulin;
da ukkozet astutah kalmiston yölöis,
da kerrotah mennehien kanzoin työlöis,
da n'euvotah polvie nouzijua —
opi, kuundele, Karjalan mua! — —

Da sielbä mie moistagi silmih sain,
kuin tuskis on rajan rahvas,
kuin kattšoo se vel'l'eh kui vierahah vain,
käzi end'izen keijozen kahvas,
kuin al se kauhakan vel'l'esvainon
viel ielleh ois vallas sen vaigien painon,
viel ielleh se itkis da kirskuo vois —
mis loppu on itkulois?

Vain oigevuttas da oppilois
kui armahindas sie hoijat,
ei hädiä mennehis muist'ilois,
ei voittua voi sinuo noijat!
Sie keväil kukkija vanha tuomi,
sie uuvestah yläh nouzija Suomi,
sie talvet kestäjä vanha kuuz,
sie Karjala vanha da uuz!

POKU.

(Arvi Jännes.)

Poku, kaun'is sie, orih oigie,
oman tuatton'i ylbevys, muistanhan tuan,
parahimbien juoksijoin poigie,
paras poigagi juoksija Suomenmuan!

Hyväs tuatos, kandajas suannuh,
hyväs hoijos da ruokkozes kazvannuh,
izäukko se ennen ei muannuh,
kun'i ei hebo kagroi se rauskuttanuh!

Da se maksoigi hoidajan huolet,
puhassiäri kui lähti se poimettamah,
jäi jälgeh juoksijois puolet,
orihkunduo kui käi ukot koittelemah.

Kui kanttoras istui se tuatto,
oli kattšonuh kirjoih jo kyllikseh,
pihal sai, hevon tal'l'is jo suatto
da val'l'asti korjah kaidaizeh.

Toki enzin häi mägivyödä,
käzin koitteli muidagi val'l'ahie,
jo lennätti leuhakan myödä
mägilöi, kylän kylgilöi pal'l'ahie.

Da Imbalahten randah,
oman jän kevätkylmäzil kieräizil
karahutti, da korjan kandah
lumet löi muga paukkujil pahkurazil.

Da poigazeks muuttui jo tuatto,
nägöpäil muga ruskiet laippazet sai,
da mieleh on miehel se suatto,
pahatmieletki sinne jo lendeli kai,

Vain kiännyhäin korjas, jo toizie
hebon'iekkoi jo jäl' hyväl lennättää,
ubehie kyläs on monenmoizie,
n'iil nuaburit kilbah jo ennättää.

Vain tyhjiä, tyhjiä on koitos,
hebo kaun'is vain kattšoo da hirnahtaa,
ligimaingi ei piästä, da loitos
kai jiähäh, kui juoksuh se kirmahtaa.

Näin juoksi se tua, orih oigie,
hebo kirmie da kuulokas Karjalanmuan,
hebon'iekoiks sen kazvatti poigie,
monen voittajaks kilvan talvizen suan.

Da vierahil mailgi se kerran,
N'evan jäilgi se ukkozen leuhkajan vei,
da eis monen Moskovan herran
hebokunduo se vanhua polgenuh ei.

Vain siit joba hervahti hoiva,
ukon iän'i ei kuulu; se käske jo ei;
Poku kaun'is, se Karjalan oiva,
alapäin ukon armahan haudah jo vei.

Da mondaba muudagi meildä
sidä silloin jo haudazeh kylmäh sai,
ilo, tervehys muamozent'eildä,
omat lapsajan ailahat kuldazet kai.

ILKKA.

(Kaarlo Kramsu.)

Viel mainehinna main'itah
da sanotahki suorah:
vot, Ilkka, häin vet eliä t'ies,
da — kuoli hirttonuorah.

Häin oli taloinpoiga vain,
ei suurda suguo olluh,
vain yhtäkai häin ylimbiks
on Suomen miehiks tulluh.

Häin eli aijois atkalois,
voi, itkun aijois, vihan,
vain häinbä, Ilkka, luodugi
ol' aigoih moizih ihan.

Ne aijat kanzua painettih
da kuritettih, lyödih,
kui herrat vennot, vierahat
ne Suomen randua syödih.

Da mon'i itki, toivotti:
jo oigie men'i haudah!
Vain Ilkkah moine voivotus
se razahti kuin raudah!

Häin kuundeloo da kuundeloo,
jo kanzal iänen andaa:
»On hyvä sidä kurittua,
ken kuritusta kandaa!»

»Ken valitteloo vaivoi vain
da vaivazih noih vaibuu,
sen ainos päiv' on atkala,
sen hyvä päivä haibuu!»

»Ei muga, vel'l'et; nouze pois,
jo toine virzi luaji!
Ei oigevutta muas se sua,
ken itše sid ei vuaji!»

Näin huasteloo. — Da sanazet
ne lähtetäh kuin lendoh,
da satutah kuin vazamet
ne Suomen kanzah vendoh.

Da kanza nouzoo, kavahtaa,
da soda syttyy sangie,
da mones syväinpohjazes
se pyzyy aiga angie.

Da sorrutah jo sordajat
da kurittajat lyyväh. —
Vain joba Ilkan itšengi
ne omat koirat syyväh.

Häin petetäh, häin jätetäh,
häin viijäh hirttonuorah;
da vot, min surman Ilkka sai,
sen sanommogi suorah!

Da mon'i kuoloo surmah muuh
da mon'i murduu muuhki,
vain kel ei surmua parembua,
se sorduu hirttopuuhki!

PYHÄN HAUVAN SODAMIES.

(*Eino Leino:* Temppeliherra.)

Sodamies pyhän hauvan kuin huudeli häi:
— Pyhä haudago meil olis mennyh pois?
Kuuz miestähäi meidä viel tänne jäi!
Käzi astalah vain, hädä meilgö täs ois?

Da paganat tuldih. Vain urmakka tua
mies huudeli: — Vielä on meidä kaks,
viel käzis on meil pyhä Jumalan mua! —
Käzi löi, kävi tanner ruskiembaks.

Da häin iški da löi yöh, pimieh sai.
Da paganat tullah da išketäh hyö.
Da vaikka jo toizet kuadui kai,
häin seizoo vain hauval, piäl kuuvain da yö!

Jo paganat iškijät kummastutah:
— Mi mies tämä on, kui kuavu ei pois?
Häin kuolluh jo on, vain seizomah
jäi hauval — kuin kuolluhta iškie vois?

Da lähtetäh pagoh. Jo jouvetah:
jo hauda on heijän da mua pyhä kai. —
Vain kerran vuuves, kerrotah,
mies ainos se hauval seizomah sai.

Da Jumalan an'helit miehen piäl
ne lauletah: — Kuollut ei, n'ukkuu vain häi!
Ken kuoleman korgeimban kuoli tiäl,
muan algi se nouzi da iškemäh käi!

PYHÄ SPUASSA DA PEDRI.

(*Eino Leino:* Legenda.)

Kui ennen Pyhä Spuassa da Pedri tua
muas-jalloin käydih — riähkähine mua
kui pyhembätki nägi kulgijaizet —
hyö Suomenmualgi tuldih, suurembaizet.

Da illan tšiirus juurel koivupuun
hyö istahtettih, edeh salmensuun,
da siit hyö tuas kui ennen pienen sporan
kerallah laittih. — Pedri algoi toran:

— Voi, Spuassa, mil myö mual nyt jouvuttih,
min kanzan keyhän, kurjan eloksih!
Kui karu mua, kui kova, pellot pienet,
ei muida herkkuloi kuin marjat, sienet!

Sen kuuli Spuassa tua, da muhahti.
— Voi olla karu mua, häi virkahti,
vois vil'l'a teräh tulla terävämmin,
vain kanzal täl on syväin hellä, lämmin!

Da nenga sanottuo tuas muhahti.
Da katšo, veit kuin hil'l'ah liikahti,
kuin suot nua kuivi, korbi kuadui, augei,
da hallat vilut peldoloil pois raugei.

Da pyhät miehet mendih molembin.
Vain sanotah, kui illoin lämbimin
siit istut koivun al sen keskikezil,
kuin itše Herran hengi liikkuis vezil!

TUATON KULDAKEPPI.

(*O. Manninen:* Kultasauva.)

Päivän kullat kibunoijah
kezänurmikkoizel.
Tširi-tširi! tširkat soijah
pienel Anderoizel.

Pien'i, armas Anderoine
kezänurmel n'ukkuu.
Heiluu hein'ä vihandoine,
kägöikulda kukkuu.

Muamo lasta hoideloobi:
n'uku, n'uppu Herran!
N'uppu kazvaa, korgenoobi
kuldakepiks kerran.

Suannoh kerran suurembakse,
kui on kylläl muannuh —
jo on nurmeh n'ukkujakse
tuatto, muammo suannuh.

Kattaa hein'ä kallehinda
heijän unda, työdä —
vain mi unda armahinda,
Anderon jäi myödä!

Anderoine jatkeloobi,
kuhai aiga andaa.
Korzi nuori korgenoobi,
kuldatähkät kandaa!

ONDREI GAURIILOVITŠ.

(Larin Kyösti.)

Pois t'iel työ burlakat! Blitš da blitš,
täs itše Ondrei Gauriilovitš
t'elegöis omis ajaa, lendää hiekka,
häi paras Karjalan bariššiekka,
häi ruhtin rubl'an da kukkaron —
hyvä, n'eyrä da viizas, ah, viizas on!

Häin ostaa, vaihtaa da myöv, oh, myöv.
da revon nahkois liikkuu da syöv,
hehei, pod'igosudaa, väl'is ven'aks iändää,
da silmiä išköö da muurn'in kiändää,
hänel korgo kazvaa da kauppa käy —
vain ylvästystä ei liigua näy!

Häin on pejuun'i, biegloi kerrassah,
itše d'iegari kaikis d'ieloissah,
on kolme taluo jo okajannoil,
da suadavie kaikil muailman rannoil,
da tarkkako ois, kitšakehtaja, — ei!
Häin liijac vain end'izih liigoih vei!

Häin Ser makses bohatan mutšoin toi
da Koštja jo post'elil piehtaroi,
da tämä se perii koit, konnut, mannut —
da parahat ongi jo bankkih pannut —
da ukon poiga se poigane lie,
da kuldakiesit ne händä vie!

Da ukol saimat jo kymmenet,
da hyvin käyväh ne kauppazet,
häi Piit'erih kalua, linduo, kuskuav,
da tyhjiä ei kanna häi ažeis tuskua,
da yhtä hyvä on Piit'erin mies
kuin omangi muan uroh kugat'ies!

Vain paha kölli sai main'ittšemah:
itše Gruunuo petti häin kaupoissah.
No, häinbä herrat könäkse juotti,
da kirikköh uuvet kellot tuotti,
da obrazat, kai, da oo-hehehei,
on end'istä parembi häin, Ondrei!

Kai synnit häi papil kuit'ikse sai,
da pyhät päivät häi muistaa kai,
da kirikös kulgoo da tuohkusen ostaa . . .
Da joga mies hänel hattuo nostaa,
kui nenga t'elegäs, blitš da blitš,
tua ajaa Ondrei Gauriilovitš!

KÄINKATTŠOJA.

(Iivo Härkönen: Kädenkatsoja.)

Oliba neido nuorikaine,
kyliä suurda gul'aittši,
tuli akka mustalaine,
kättä kattšuo halaittši.

— Annas katšon kämmenpäidä,
annas kirjat selvitän,
t'iijän, vanha, n'iidä näidä,
lapsikanzua enembän!

— Engä anna, engä ole,
mene matkoih kirjoines,
miuh ei tauvit suuret tule,
engä arvan tarbehes!

— Olet, olet, tyttörukka,
annas, kaun'is, katšahtan,
silie siul on otšatukka,
hyvie siul mie ennustan!

— Elägä hyvie, elägä pahoi,
elägä suurie sulhaizie,
elägä liigoi linnoin rahoi,
miul n'i mid' ei n'iidä pie!

— Ohoh, tyttö kirhakkaine,
liijan suur on syväin siul,
annas katšon, armahaine,
igiä enembäine miul!

Kattšoi kättä, kattšoi toista.
— Voi voi, mit mie kummat niän,
midä siulles surmua moista
näyttää kirjat kämmenpiän!

— Midä, heitä, houkkapäine,
mene mettšäh, hori siel,
mie olen n'eido neittipäine,
kohta viijäh vihkit'iel!

— Elä, elä, armahaine,
ole liijan zrougoi sie,
mie olen akka mustalaine,
mie en virka valehie!

En mie vanha varzin huasta.
katšo itše kirjaizih,
n'eitit heitä, kassat ruasta —
kuolet kosken burhaizih!

Meni matkah mustalaine,
tyttö ielleh gul'aittši,
kuului viest'i vennombaine:
sulhoi muida suvaittši! — —

Tuliba neijon vihkipäivät,
kosken yli kullettih —
burhut vain nua vezih jäivät:
tyttö koskeh ryöpsähtih!

JO KARJALAN KUMBUZIL PUUT KUKITAH.

(*Valter Juva:* Jo Karjalan kunnailla lehtii puu.)

Jo Karjalan kumbuzil puut kukitah,
jo Karjalan koivikot kaun'istutah,
kägö kuldane kukkuu, on mua lumetoin —
vie sinne miun kaihon'i pohjatoin!

Da tunnen mie vuarat da kai mäjet nua,
da kaskinna kai nyt on Karjalan mua.
Da synkis da sankois nois salomais
ken salmiloin suis nyt souvella sais!

Da moneh kerdah jo kierringi nois
mie Karjalan huoguja-hongikkolois,
da vuarazil seizoin pal'l'ahin päin,
da kaiken tuan kaihon'i muan oman näin!

Da vuarazien pert't'izih, ukkoloin luo
miun nosti jo Karjalan korbi da suo,
da siel midä kuulin da tunzin da näin —
ah, siit igipäivädzeh kaibavoh jäin!

Jo Karjalan kumbuzil puut kukitah,
jo Karjalan vuarazet kaun'istutah,
kägö kuldane kukkuu, on mua lumetoin —
voi, sinne on kaihon'i pohjatoin!

KIRGAHUS.

(*Sandor Petöfi:* Kansallislaulu.)

Yläh, Aunus! Kuuluu iänet.
Nyt jos duumit, jällel jänet!
Orjusko, vain vabahusko,
val'l'ikkua, on huondesrusko!
Omil igijumalil nyt vannokkua:
Ittšeh näh nyt elää, ruadaa tämä mua!

Kirottunna meijän kanza
kulgi ainos, kaglas anza.
Vain kuin Luoja hengen andoi,
igikahlehihko kandoi?
Omil igijumalil nyt vannokkua:
Ittšeh näh nyt elää, ruadaa tämä mua!

Kurja, ken ei ittšie tunne,
kunnotoin, häin mengäh kunne!
Hänel totta mieron randa
paremb' on kuin heimon kanda!
Omil igijumalil nyt vannokkua:
Ittšeh näh nyt elää, ruadaa tämä mua!

Igiä kaikkie kahl'israuvois
kulgie ei sua, muata hauvois!
Orjat oldih, huonot, gor'at,
paistakkah nyt huondes-zor'at!
Omil igijumalil nyt vannokkua:
Ittšeh näh nyt elää, ruadaa tämä mua!

Tuasten n'imi aunukslaizen
suabi sluavan suurembaizen.
Igihäbiet, huigiet suuret
pestäh pois kuin riähkän juuret!
Omil igijumalil nyt vannokkua:
Ittšeh näh nyt elää, ruadaa tämä mua!

Da kuin kuuloo jälgikanza,
katšahtaa: pois katkei anza,
kiittää, itköö hauvoil meijän,
kohendui kuin elos heijän!
Omil igijumalil nyt vannokkua:
Ittšeh näh nyt ainos ruadaa tämä mua!

LUVETELMA.

I. LAULETTAVIE.

	Siv.
Aunukselazen laulu (Kansalaislaulu). *J. H. Erkko*	7
Karjalazien laulu (Karjalaisten laulu). *P. J. Hannikainen*	9
Kezäpäiväine Karjalan mäjel (Kesäpäivä Kangasalla). *Z. Topelius*	12
Hongazien keskes (Honkain keskellä). *Yrjö Koskinen*	14
Savolazen laulu (Savolaisen laulu). *A. Oksanen*	16
Hämehläzen laulu (Hämäläisen laulu). *J. H. Erkko*	19
Oma arvo (Suomalaisten arvo). *Jaakko Juteini.*	21
Väinämözen lapset (Väinölän lapset). *Arvi Jännes*	23
Suomen laulu. *E. von Qvanten*	25
Synnyndämual (Maljan esitys isänmaalle). *Paavo Cajander*	27
Tuaton valda (Suomen valta). *A. Oksanen.*	29
Suksimiehien laulu (Suksimiesten laulu). *Suonio*	31
Sodamaršši (Sotamarssi). *A. Oksanen*	34
Suomelazien maršši (Porilaisten marssi). *J. L. Runeberg*	36
Sodamiehen poiga (Sotilaspoika). *J. L. Runeberg*	38
Oma mua (Maamme). *J. L. Runeberg*	40

II. SANELDAVIE.

	Siv.
Kibunat (Säkenet). *A. Oksanen*	47
Sygyzyduumie (Syksytoiveita). *A. Oksanen*	49
Runonkeriäjä (Runonkeääjä). *A. Oksanen*	51
Konza Pohjolan nähtä suan? (Milloin Pohjolan nähdä saan). *Yrjö Koskinen*	53
Kaibavo (Oma maa). *Kallio*	55
Karjala. *Arvi Jännes*	57
Poku. *Arvi Jännes*	59
Ilkka. *Kaarlo Kramsu*	62
Pyhän hauvan sodamies (Temppeliherra). *Eino Leino*	65
Pyhä Spuassa da Pedri (Legenda). *Eino Leino*	67
Tuaton kuldakeppi (Kultasauva). *O. Manninen*	69
Ondrei Gauriilovitš. *Larin Kyösti*	71
Käinkattšoja (Kädenkatsoja). *Iivo Härkönen*	74
Jo Karjalan kumbuzil puut kukitah (Jo Karjalan kunnailla lehtii puu). *Valter Juva*	77
Kirgahus (Kansallislaulu). *Sandor Petõfi*	79

AUNUKSEN BRIHATŠUT

Kuvie da lauluzie lapsil

Lauluzet luad'innuh

IIVO HARKÖNEN

Kuvat zrojinnuh

ALEX. PAISCHEFF

Hinta 12 mk.

Werner Söderström Osakeyhtiö,

Porvoo.